

## De tre spindersker

### Fra Grimms Eventyr

Der var engang en doven pige, som slet ikke gad spinde, og det nyttede ikke, hvor meget hendes moder så end skændte på hende. Men en dag tabte hun tålmodigheden og gav pigen en på øret, så hun gav sig til at tudskråle. Dronningen kørte netop forbi, og da hun kunne høre, at der var nogen, som græd inde i huset, gik hun derind og spurgte moderen, hvorfor hun slog sin datter, så man kunne høre hende skrigе helt ud på gaden. Moderen skammede sig over at skulle fortælle, hvor doven hendes pige var, og sagde derfor: »Jeg kan ikke få hende til at holde op med at spinde, og jeg er så fattig, at jeg ikke kan skaffe alt det hør, hun skal bruge.« »Jeg holder så meget af, at nogen spinder,« sagde dronningen, »jeg ved ikke noget morsommere end at se hjulene snurre rundt. Lad hende komme hjem til mig, jeg har hør nok, og så kan hun spinde, så meget hun har lyst.« Det var moderen meget tilfreds med, og pigen kørte af sted med dronningen. Da de var kommet til slottet, viste dronningen hende tre værelser, der fra loft til gulv var fulde af den fineste hør. »Kan du spinde al den hør op,« sagde hun, »så skal du giftes med min ældste søn. Jeg bryder mig ikke om, at du er fattig. Din flid vejer det rigeligt op.« Pigen blev forfærdet, for om hun så havde spundet i tre hundrede år fra morgen til aften, var hun ikke blevet færdig. Da dronningen var gået, gav hun sig til at græde og bestilte ikke en smule i tre dage. Da dronningen kom igen og så, at hun aldeles ikke havde taget fat på arbejdet, blev hun meget forundret, men pigen undskyldte sig med, at hun havde længtes sådan efter sin mor, at hun slet ikke havde kunnet bestille noget. Det syntes dronningen nok, der kunne være mening i. »Men i morgen tager du fat,« sagde hun, da hun gik.

Pigen vidste slet ikke, hvad hun skulle gøre, men stod bedrøvet og kiggede ud ad vinduet. Da så hun, at der kom tre kvinder gående. Den første var platfodet, den andens underlæbe var så tyk, at den hang ned over hagen, og den tredie havde en meget stor tommelfinger. De standsede neden for vinduet og spurgte pigen, hvad der var i vejen. Hun klagede sin nød for dem, og de tilbød da at hjælpe hende og sagde: »Hvis du vil indbyde os til brylluppet og ikke skamme dig ved os, men sige, at vi er dine kusiner, så skal vi i en fart spinde det hør op.« »Ja, det lover jeg jer,« sagde pigen, »kom nu herind og begynd.« De tre løjerlige kvinder kom så op og satte sig i den første stue og begyndte at spinde. Den ene trak tråden og trådte hjulet, den anden vædede den, den tredie snoede den og slog den mod bordet med fingrene, og for hver gang, hun gjorde det, faldt der et fed garn ned, og det kunne ikke være spundet finere. Når dronningen kom, gemte pigen de tre spindersker og viste hende alt det garn, der var spundet, og hun kunne ikke finde rosende ord nok til pigen. Inden ret mange dage var alle tre værelser tømt. Så sagde de tre kvinder farvel. »Men glem nu ikke, hvad du har lovet os,« sagde de, og så gik de.

Da pigen viste dronningen alt garnet, begyndte hun at træffe forberedelser til brylluppet, og kongesønnen var glad, fordi han fik sådan en flink kone. »Jeg har tre kusiner,« sagde pigen, »som har været meget gode imod mig. Må jeg ikke nok indbyde dem til brylluppet?« »Jo, hvorfor ikke,« svarede dronningen og hendes søn. Ved festens begyndelse kom de tre kvinder ind i nogle løjerlige dragter, og bruden sagde til dem: »Velkommen, kære kusiner.« »Hvordan kan du dog være i familie med de sære kvindfolk?« sagde brudgommen. Han gik hen til den ene og spurgte hende, hvorfor hun var platfodet. »Det er jeg bleven af at træde rokken,« svarede hun. Han spurgte så den anden, hvordan hun havde fået den tykke underlæbe. »Af at væde garnet,« svarede hun. »Hvordan har I fået den brede tommelfinger,« spurgte han nu den tredie. »Af at dreje tråden,« svarede hun. »Min dejlige brud må aldrig mere røre en rok,« sagde prinsen helt forfærdet, og sådan slap hun for at spinde.